

ter som oprettelse, ledelse og kontrol samt juridiske og finansielle ordninger. Det må dog samtidig noteres, at diskussionen i særudvalget og dialogen mellem de to store har fjernet sig lykkeligt langt fra konfrontationen på 19. samling.

Danmark blev udpeget til at overtage pladsen efter Sverige i særudvalget og anførte i et indlæg i det særlige politiske udvalg bl. a. at FN's udvikling naturligvis må være i nøje overensstemmelse med pagten, samt at FN's fredsbevarende virksomhed indtil nu har været forenelig med pagten og iøvrigt omfattet nogle af FN's mest konstruktive bestræbelser på det politiske område. Den erfaring, der er indvundet, og det momentum, der er skabt, må ikke gå tabt, og hertil vil Danmark inden for sine muligheder yde fuld støtte. Indtil et egentligt system for de fredsbevarende operationer er tilvejebragt, må FN ved behov gå pragmatisk til værks, således som det med held har været gjort tidligere. Man bør være på vagt over for forhastede systematiske løsninger, i hvilke fællesnævneren ville blive unødigt lille.

9. I debatten om de afrikanske race- og kolonispørgsmål blev OAU's manifest af september 1969 om det sydlige Afrika ofte inddraget. Manifestet (bilag 21) fremhæver, at de afrikanske staters politik hviler ufravigeligt på princippet om racelighed. Hvis regimerne i det sydlige Afrika vedkendte sig dette princip, ville uoverensstemmelsen med hensyn til tempoet for dets gennemførelse eller politiske enkelthandler kun være problemer der berørte de enkelte afrikanske staters relationer til de nævnte regimer, og åben fjendtlighed over for disse ville ikke være berettiget. De afrikanske stater ville da opfordre modstandsbevægelserne til at benytte fredelige midler selv på bekostning af et kompromis med hensyn til tempoet for nødvendige ændringers gennemførelse. Så længe fredelige fremskridt er udelukket, har de afrikanske stater imidlertid intet valg, men må støtte befolkningerne i det sydlige Afrika i deres kamp mod undertrykkerne. Forhindringerne for ændringer er imidlertid ikke de samme i alle områder i det sydlige Afrika, og mulighederne for at fortsætte kampen med fredelige midler varierer tilsvarende. En derpå følgende gennemgang

af de enkelte områder må forstås således, at problemerne vis-a-vis Portugals kolonier anses for de relativt mindst alvorlige, bl. a. fordi Portugal ikke bedriver racepolitik.

Generalforsamlingen vedtog en resolution, i hvilken man hilste manifestet velkomment og gentog sin hensigt til at forstærke bestræbelserne på at finde en løsning på situationen i det sydlige Afrika.

Når det kom til generalforsamlingens resolutioner om race- og kolonispørgsmål, var der ingen særlig udvikling at spore på baggrund af manifestet. Resolutionen om apartheid indeholder i modsætning til tidligere år ikke blot en opfordring til sikkerhedsrådet om at overveje iværksættelse af sanktioner, men tillige opfordringer direkte til medlemstaterne — og særorganisationerne — om at iværksætte forskellige sanktioner og sanktionslignende foranstaltninger, hvilket falder uden for generalforsamlingens kompetence. De nordiske lande kunne derfor ikke som på tidligere generalforsamlinger støtte resolutionen.

Resolutionen om Portugals kolonier var ligesom på 23. generalforsamling holdt inden for rammerne af pagten og det efter dansk opfattelse politisk relevante, og Danmark — og de andre nordiske lande — kunne derfor trods visse forbehold stemme for resolutionen som et udtryk for vort krav om selvbestemmelsesrettens udøvelse i disse områder.

Ved behandlingen af spørgsmål vedrørende visse mindre områder, bl. a. de med Storbritannien associerede stater i det karibiske område samt Papua og formynderskabsområdet Ny Guinea, hævdede der sig inden for de afroasiatiske og latinamerikanske grupper stærke dissenterende røster til fordel for en mere nuanceret holdning under hensyntagen til de faktiske og forfatningsmæssige forhold i de enkelte områder og deres muligheder.

Det bør noteres, at Spanien afstod tra på ny at rejse Gibraltarspørgsmålet.

10. Ved behandlingen af Palæstinaflytningens humanitære problemer vedtoges de to sædvanlige resolutioner vedrørende tilstanden til henholdsvis de oprindelige flygtninge og de personer, der forlod deres hjem som følge af fjendtlighederne i juni 1967.

Herudover vedtoges imidlertid tillige en